

Petruškove pesmi.

Veliki dan.

1.

Poznal te nisem, ko sem mimo šel
v pretemni noči neveselih dni,
velika istina! Zdaj se dani
in veliki je k meni dan prišel.

In v vsej lepoti pred menoj stojiš,
brezmadežna devica, in smejiš
se meni, ki sem te zastonj iskal
sredi meglenih, neprijaznih dalj.

Vse je pozabljeno, kar sem trpel —
kot na kraljico je ponosen kralj,
ki čuti v njej svoj srčni ideal,
moj duh je v sreči pred teboj vzdrhtel.

2.

Klanjam se ti, solnce krvavo,
ki iz megle si vzšlo
nad tiho, mračno dobravo
na brezoblačno nebo.

Klanjam se ti, duh moj premočni,
 ki si na beli dan vstal,
 ko taval si v temi nočni
 in nisi v pozabljenost pal!

Solnce, ki iz megle si vzšlo,
 duh, ki si na beli dan vstal:
 ker sta razgnala temo,
 klanjam se vama do tal.

Kraj morja.

Utihišla je že viharja sila;
 spet mirna noč svoj plašč je razgrnila;
 morje počiva, že po bitvi vroči
 zaspala trudno v zemlje je naročji.

Njegova grud globoko, težko diha
 in kakor misel, kakor želja tiha
 igrajo in šepčejo njegovi
 s peščenim bregom združeni valovi.

A tam svetilnika oči krvave
 na morje gledajo, kjer iz daljave
 med skalami, otoki v pristanišče
 svoj pot težavni trudna ladja išče.

Pesem.

No, in palo snega nam na radost je,
 nam na radost veliko, na fantovsko:
 naokrog, kamorkoli pogled se vpre,
 vse z debelim je snegom zagrnjeno.

Naša kočica oblekla je beli kožuh
 in na toplem sedi in zre v daljno dalj,
 kjer na gori bor temni, za vse slep in gluhi,
 ves v zelenju pod krono stoji kot kralj.